

Az aknamélyítők eredményének titka: a korszerű technika alkalmazása

Az elmúlt hónap első részében az Aknamélyítő Vállalat S. II. üzemegysége is lemaradt tervteljesítésében. A hó végéig azonban behozták ezt a lemaradást és átlagosan 108 százalékos teljesítést értek el. A szép eredmény elérését a lelkiismerettel végzett munkán kívül döntő mértékben elősegítette a magasabb technika alkalmazása.

Laczó elvtársat, az S. II. akna üzemvezetőjét elkísérjük szokásos reggeli körútrára. — A földalatti labirintus egyre terjeszkedik, egyre inkább felveszi végleges formáját. Ez, ami az első percekben megragadja az embert. Az aknától közvetlenül jobbra fordulva a trafokamrában haladunk keresztül. A kőművesek már a végső munkálatokat végzik, a trafocellák elkészítésén dolgoznak. Kérve a kamrából, a Skypvágathoz megyünk. A Skypvágat kiképzése és falazása ugyan-csak alapos munkáról tanúskodik. Különösen a vágat végénél található elágazás, aminek elkészítésénél a szintkülönbség pontos betartása nagy gondot igényel.

Mint egy hatalmas földalatti alagút. — Ez a fővágat, ami elkészülve, Várpalotán is biztosítja a szén szállítást legkorszerűbb formájában. A széles vágatban mozdony közlekedik majd. Az első mellékvágaton lefordulunk, ami már közvetlenül a frontelőkészítő vágatokba fog torkolni. Az aknamélyítőknél eddig nem használt újfajta biztosítási módot a TH gyűrűs biztosítást látjuk. A rendkívül erős nyomásra és a rossz közvetviszonyokra jellemző, hogy az erős moilácsolatokban is található görbülések. A nagy nyomás miatt az előrehaladás sem abban a tempóban történik, ahogy ezt a tervek előírják. De már túl vannak a nehezén, mert előtűntek feketén csillog a szén, ami a közvetviszonyok javulásának előhírnöke. A Gengelicski brigád bízva a jobb feltételekben, most erősen fogadkozik, hogy tervek teljesítése mellett a lemaradást is behozza. Ehhez azonban több segítségre kell. Elsősorban a TH gyűrűk mellett biztosítani kell a bordafákat is. Nagymértékben hátráltatja munkájukat, hogy a bánya a 80 centiméteres bordafák helyett egyméteres, meg 90 centis fákat szállított, amelyeket a munkahelyen kellett fűrészelni.

Ismét a fővágathoz jutottunk vissza. Haladunk a már 280 méterre nyitott földalatti alagúton. A villanylámpák fényében sánpárok csillognak, csak az egyik szakaszon végeznek utósimításokat. A Némethi brigád cementtel tölti ki az ürege-

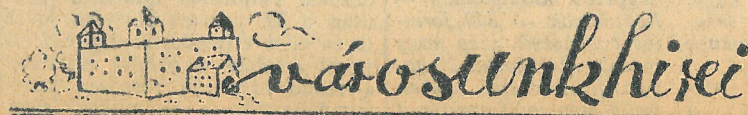
ket. A „cementáló guen”-ből a hat légkör nyomású levegő hatalmas erővel szorítja a cementet a fal-mögötti üregekbe. — Milyen nagy segítséget jelent a korszerű technika. — Ahogy közeledünk a fővágat vége felé, már messziről hallatszik a légkalapács zuhogása. A Bálint brigád dolgozik itt három ciklusos munkamódszerrel. Így 10 főt tudnak egyszerre telepíteni, ami meggyorsítja a munkát. Kettőn vannak az elővágásnál, hárman az ellenívén, öten a bővítésen dolgoznak. Az új módszer nagyobb számú telepítésével jól megosztva a munkát, havi 41 métert tudnak előre haladni, az előző 15 méterrel szemben. A sztahanovista Bálint brigád legutóbb is 137 százalékos ért el. Nagyszerű eredményeik magyarázata a korszerű technika alkalmazásán kívül a jól kollektív szellemben taláható. Erről beszélgetve, a brigád egyik tagja, B. Molnár elvtárs a következőket mondja: „Nemcsak egy brigád vagyunk, hanem egy család is.” A versenyszellemről pedig Balázs elvtárs, a brigád másik tagja így beszél: „Mi még brigádon belül is versenyzünk egymással, csak hogy növeljük eredményeinket.” A nehézségekről beszélgetve, ők is — akárcsak a Gengelicski brigád tagjai — a TH gyűrű és faellátásra panaszkodnak.

Ismét lefértünk a fővágatról, és a front előkészítő légvágaton haladunk végig. Az ácsolások és a TH gyűrűs biztosítás közötti különbséget itt nagyon jól lehet látni. A

gerendák a hatalmas főtornyomástól megrepedeznek, összetörnek, de a TH gyűrűk biztosan sorakoznak egymás után. A légvágat végén Mórocz elvtárs brigádja villakamrára kiképzésen dolgozik. A villakamrától — a gazdaságos frontelőkészítés követelményeinek megfelelően ereszkében folytatódik a légvágat a szénben. A panasz itt is ugyanaz. Biztosítsanak TH gyűrűt és megfelelő méretű fát. Az eddigiek során ez nem volt meg és hogy mit jelent ennek elmulasztása a népgazdaság számára, a következő példa bizonyítja. Mórocz elvtársék nemrégiben 80 centiméteres fa helyett 100—120 cm-es fát kaptak, amiből 40 cm-t le kellett fűrészelni. Rövid számvetés, és máris látjuk, hogy a kb. 3 köbméter kitévő fából 1 köbméter veszendőbe jutott. Amikor az anyagpocsékolásnak erről a formájáról írunk, azt is hozzá kell tenni, hogy drága import fáról van szó.

Több munkahelyet meglátogattunk az S. II. aknában, és meggyőződöttünk a korszerűbb technika alkalmazásával, a jó munkaszellemmel végzett körültekintő munkáról. Az S. II. akna, ami nem olyan rég még földalatti labirintus volt, már kezdő végleges formáját felvenni. A látottak ígéretet jelentenek, hogy az S. II. dolgozói az új módszerek sikeres alkalmazásával elérik, hogy az S. II. akna tavasszal határidőben bekapcsolódhasson a széntermelésbe.

Gaal Sándor.

A SZÁLLODA ÜZEM vendégfogadó részlege tegnap megnyitott. A Várpalotára érkező utasoknak már szépen berendezett szobák állnak rendelkezésükre.

„DANKÓ PISTA” daljátékkal szerepel az Állami Faluszínház 16-án este 7 órakor a Szabadság Kultúrotthonban.

„VERDI” című filmet játsza péntektől vasárnapig a Kultúrotthon filmszínháza. Hétóráig szerdái Budapesttel egyidőben a „Tavaszi vihar” című kínai filmet adják.

A FÖTÉR azzalítási munkái erős ütemben folynak. Előreláthatólag a gyalogjárók kivételével a Fötér még ebben az évben elkészül.

A VÁROSI TANÁCS közli a város lakóival, hogy december 20-án délután 4 órakor a Tűzép Vállalatnál Király József, 21-én délután 4 órakor a III. Kerületi Tanácsnál Busa László, 23-án délután 4 órakor a Termelészövetkezetnél Honoki János, és 23-án délután 4 órakor a Péti Nitrogénműveknél Köhlrusz Ferenc tanácsagyi beszámolót tartanak.

VASÁRNAP ESTE 8 órakor a Jókai Színház Studio a „Nász-utazás” című zenés vígjátékot mutatja be.

„ROKONOK” című magyar filmet 13-án a Petőfi-szállón, 14-én a Kossuth-szállón, 18-án a DISZ-ben játsszák.

A kiváló dolgozó kiváló szakmunkás lehet — csak foglalkozni kell vele

Fiatal, csinosan öltözött lány, aki tömör mondatokban fejezi ki, amit gondol. — Ez, ami első ismerkedésre megragadja az embert, ha Szalamajer Rozáliával, a gépészet egyik női dolgozójával kezd beszélni. Jogosan vetődhet fel, miért kell erről írni, amikor annyi hozzá hasonló fiatal lány van. De nem is ezekkel az adottságokkal emelkedik ki a többiek közül. A munkája, szorgalma és a pontosság alapján szolgálhat jogosan példaképül.

Mióta van munkában? Öt éve, vagyis alig 14 éves korában ment először dolgozni. Azóta több munkahelyen is megfordult, de mindenhol becsülettel látta el feladatát. A bányához két éve került és amint mondja, innen már el sem akar menni. Elégedett a munkájával, ami pedig az ügyesség mellett az erőt is megköveteli. — A költőpálya részről dolgozik. Büszkeség csendül a hangjából, amikor a munkaszerelethez és kötelességtudáshoz kerül a szó. Jogos ez a büszkeség, mert Szalamajer elvtársnő még

egyszer sem hiányzott. A pontosság, életének egyik törvénye, és ezt vallja magánéletében is. De maradjunk továbbra is munkájánál. Ezek után kissé érthetetlen, hogy tanult szakmája nincs még. Erre a — tudja nem megy nálam a tanulás — szavaival adja meg a magyarázatot. — Inkább megfogom a szőlőlapátot — mondja még és ebből valahogy helytelen makacsság érződik. Mert miért ne tudna Szalamajer elvtársnő szakmát tanulni? — Eddigi munkahelyein — bárhol állították — megálta a helyét, kötelességtudó és dolgozni is szeret. Csak az ő esetében az történt, hogy nem foglalkoztak vele, nem győzték meg a továbbtanulás szükségességéről.

Az irás arra szolgál, hogy Szalamajer elvtársnőt, mint kiváló női dolgozót a többiek példaképévé állítsa. Mert jogos ez a megbecsülés, eddig végzett munkája után. De ugyanakkor azt is meg kell mutatni, hogy egy fiatal női dolgozó, ahíven ennyi lendület és igyekezet van, nem akarja tovább képezni magát. Erről beszélgetsenek el vele a feleltesei, hogy Szalamajer elvtársnő ne csak kiváló női dolgozó, hanem tovább tanuló, kiváló szakmunkás is legyen.

Ferenc-bányán jó — Ernő-bányán rossz az újítási mozgalom

Ismét benyitunk Izer elvtárs. A tröszt újítási megbízott ajtaján. A téma, a már hónapok óta rendszeresen visszatérő állandó kérdés: Mi a helyzet az újítással? Izer elvtárs készségesen tájékoztat. Sokat nem tud mondani, mert a jelentések közül mindössze a herendi üzemegységtől érkezett egy. A többiek lent vannak az üzemekben, és Izer elvtársunk le és győződjünk meg az egyes üzemeken belül az újítás eredményeiről.

Kosárszky Pál elvtárs, a Ferenc-bánya újítási megbízottja előljáróban annyit mond, hogy két hónap alatt lényeges változást történt az újítás területén. Ebben az időszakban öt újítást nyújtottak be, ami közül négy újítást el is fogadtak. Kosárszky elvtársnak igaza van, mert ez a szám és az újítók összetétele bizonyos javulást mutat az újítási munkában. — De mindez kevés ahhoz, amit el tudnának érni. Mert az újítás népszerűsítése, szemléltető táblák alkalmazása, nem történt meg, a szakszervezet sem tekintette sajátjának ezt a területet, és nem nyújtott megfelelő segít-

seget az újítási megbízottnak. A következő üzem az Ernő-bánya. Itt személyesen nem sikerült az újítási megbízottal beszélni, helyette Szijjártó Szabó Benjamin, az Ernő-mezei szakszervezeti vezetőségnek tagja mondta el véleményét. És ez a vélemény nem a legkedvezőbb az Ernő-bánya újítási mozgalmára. — Az újítási ívek hónapokig az íróasztal fölött maradtak. — Mondja Szijjártó elvtárs — és amikor azt kérdezzük, hogy honnan tudja mindezt, röviden annyit válaszol: „Mert az én fiókomban voltak, és az újítási megbízott többszöri felszólítás után csak néhány napja vette magához őket.”

A tröszt újítási megbízottal folytatott beszélgetés után két üzemhez látogattunk el, hogy meggyőződjünk mi is a való helyzet az újítás körül. A fentiek nem éppen az eredményekről adnak számot. Inkább azt bizonyítják, hogy trösztünk újítási mozgalmának még mindig erőtlene. Az üzemeknél működő újítási megbízottak, a szakszervezetek nem úgy foglalkoznak vele, ahogy ezt a mozgalom megérdemelné.

Meg kellene szervezni a szállón lakók kultúréletét

Alig hogy belépek a Petőfi-szálló II. épületének előterébe, máris izgalomban és fordulatokban bővelkedő asztalitenisz mérkőzés szemlélője vagyok. Határozott utasoktól száll a labda az asztal egyik feléről a másikra. Szinte védehetetlen erős lecsapások percenként változtatják az eredményt, s végül megérdemelten győző emberekhez méltóan vének a szálló lakói.

A csendes folyosón felfelé érdeklődéssel haladtam a háló felé, s egymásután nyitottam be az ajtókat. A legelső szobát üresen, elhanyagolt állapotban találtam. Némi hányingert okozó szagok szédülést okoztak és bakancsok, az asztalok tetején almacsutkák, penészes kenyér és szartott húsdarabok volt-

ak, szennyes papírokkal körülvéve és letakarva.

Az egész szállóban mindössze 30—35 dolgozó tartózkodik. Többnyire azok, akik éjszakai voltak. Ez meglepett. Vajon hol lehetnek a délutánosok? A 12-es házó következett. Itt találkoztam Sóvárgó Sándor elvtársal, az Ernő-bánya hátul dolgozójával. Arcáról mély meglepetés ütközött. Váratlan vendég voltam számára. Kissé zavartan kezdte a beszélgetést, kereste a szavakat. De rövid percekben belül barátságosabb lett beszélgetésünk, s bizalommal mondta el véleményét a szálló életéről.

— A szórakozási lehetőség nagyon kicsi. Mindössze egy asztalitenisz felszerelése, meg egy hórútblől 100 kötetes könyvtára van a szállónak. — Ennyit tudtam meg tőle. Ez volt szavainak lényege. Ugyanezeket a problémákat vetették fel a 17-es szobában Majlányi

Kálmán vajár, és Kré-nusz István csillás, a Beszálló-akna dolgozója is.

— Mi ugyan édeskeveset tartózkodunk itt — kezdte a beszédet Majlányi elvtárs, majd így folytatta: — Ha jó idő van, megyünk a városba, esetleg Péten vagy Inotán keresünk szórakozási lehetőséget.

A hallottak azt bizonyították, hogy senki sem gondoskodik a szálló lakóinak szórakozásáról, s ebben látom annak okát, hogy hazájunk, megmosakodnak, aki járhat lefele, s többiek pedig ottöködnének és minden irányába, mindegy hogy, hova, csak ne legyenek a szálláson.

A hiányosságok gyökereit Kelemen József kulturális feladatok elvtárs munkájától nőnek ki. Azt ilyen siralmas, ilyen egyhangú a szálló lakóinak élete, azért érzik magukat mostohagyerekeknek a dolgozók, mert Kelemen elvtárs nem gondoskodik a rendelkezésükre álló szórakozási eszközök kihasználásáról. Megélelgeszik azszal, hogy van egy könyvtár, egy asztalitenisz felszerelés, három sakk-készlet, s ha használják őket úgy is jó, ha nem, őt az sem zavarja. Pedig sokat javítana a jelenlegi helyzeten — és többen hiányolják is — egy szobák közötti sakkverseny, vagy a két épület közötti asztalitenisz hajnokság megszervezése. Feltétlenül éreztetni hatását az is, ha a kultúrszobát otthonosabbá, barátságosabbá tennék, s időközönként olvasó délutánokat szerveznének. Ahhoz azonban, hogy a szálló lakói szívesen tartózkodjanak szobáikban, feltétlenül szükséges, hogy a gondnokság intézkedjen a szobák állandó tisztántartásáról, teremtsenek olyan rendet a hálóban, ahol a dolgozók otthonosan, jól érzik magukat.

Az évi tervet teljesítették, de decemberben elmaradtak

A Mélyfűró Vállalat brigádjai egész évi lelkiismeretesen, becsületesen végzett munkájuk eredményeként november 30-án büszkén jelentették, hogy évi folyóméter tervüket befejezték. Az évi terv teljesítéséből igen becsületesen kivették részüket a Balinkai körzet T.M. 16-os számú berendezésén dolgozó Marosán József sztahanovista brigádjának tagjai, kik az utolsó tervnegyedévüket 150 százalékos átlagteljesítménnyel zárták be.

December első dekadjának eredményei azonban arról tanúskodnak, hogy — ha nem is veszélyesen —, de egyes brigádoknak fejükbe szállt a dicsőség. Ámbar a C/M. 68-os számú Hlozsek brigád teljesítménye jelenleg is 280 százalék. A bejáratnál elhelyezett versenytábla is azt

162 százalékos, a C/M. 52-es Kiss brigád pedig 149 százalékos teljesítménnyel küzd az évi terv minél magasabb túlszárnyalásáért. Vannak azonban olyanok is, mint Domak elvtárs C/M. 1-es brigádja, amely december első

dekadjában 86 százalékkal, vagy a C/M. 28-as Takács brigád, melynek tagjai 80 százalékkal alacsonyabb teljesítményt értek el, mint november utolsó dekadjában.

Helytelen volna valamennyi brigád tagjaitól, ha a következő dekádban is 100 százalékon aluli teljesítménnyel dolgoznának. Helytelen lenne azt gondolni, hogy az ő munkájukat nem kísérik figyelemmel, s eredményeikre nem számítanak. Még helytelenebb volna egy olyan nézetnek helyt adni, hogy teljesítették évi tervüket, most tehát a hátralévő időben nyugodtan ülhethetnek babérjaikon. Mindez nem megengedhető, mert ezért maradtak le decemberben a tervteljesítésben. Valamennyiüket tekintve becsületbeli kötelességének követni az élenjáró Blozsek, Klé-nusz, Kiss és Marosán brigádok tagjainak eredményeit. Minden műszakban új erővel és lendülettel harcolniuk azért, hogy a hátralévő két dekádban mindegyik brigád teljesítse tervét.